

יומני היקר,

היום הבית הספר היה לי קשה. המורה שלי פעם אחת התבלבל ושאל אותי מתי
עליתי מרוסיה, אלז ענית לי לו, אבל לא ענית לי לו תשובה נכונה ענית לי לו שעליתי לפני
שנתיים ואלז בתוכי הרגשתי שאני בולד בעצמי, אלז תיקנתי אותו ואמרתי שלא עליתי
מרוסיה- עליתי מסוריה .

מורה היה המום והילדים לא האמינו. למה היה מביק, אני לא ידעתי מה לעשות עם
עצמי. כל הילדים צחקו עליי ולא הפסיקו, למה היה פשוט נורא .

אני כבר לא יודע מה לבחור -בחרתי שלי מעדה אחרת או בעדה שלי. ההחלטה הלו
קשה ומסובכת, אני לא רוצה לאכול את חברי אבל אם אני אהיה איתם אני אבאוד בעדה
שלי, באמונה שלי. אני במעמד קשה ואני רוצה לבחור את הבעיה הזאת רק שאני לא יודע
איך ...

אני מקווה שאני אבין לאן אני צריך ללכת, לאיזה כיוון לפנות, באיזה צד להיות ,
ואני חושב שבסוף אני אצליח לבחור.

אל תודה יומני היקר. ואני ימשיך לכתוב מחר .

אמנון שוש (ע"ק)

קראתי סיפור שכתב אמנון שמוש שמדבר על ילד שמרגיש מפוצל, הוא לא יודע לאן הוא שייך, לאשכנזים או למזרחים? אני מתחברת אליו כי אני יכולה להבין את הקונפליקט. זה לא פשוט. זה כמו להיות קשור בחבל לעמוד ולא משנה כמה שאתה רוצה להתקדם אתה לא מצליח. אני חושבת שזה כן קורה היום הבעיה של העדות, זה לא משהו שאפשר לפתור. תמיד יש את האחר וזה טבע של בני אדם להתנהג ככה אל השונה. הסיפור הזה גרם לי לחשוב על עצמי, איפה אני נמצאת היום, מה עברתי ואיך שאני לא אותו אדם שהייתי. זה קשה להיות שונה בכל מצב (עדות, חברתי, דתי...) גם בכיתה אני מרגישה שאני מפוצלת: אני לא תמיד יודעת לאיזה קבוצה אני שייכת כמו הדובר בסיפור. אבל אפילו שאני מרגישה חצויה אני כבר לא מרגישה שונה. עם הזמן אני כבר שלמה עם עצמי ועם העבר שלי. אני חושבת שאפילו ששבעים שנה עברו מאז הסיפור ולא הרבה השתנה עדיין יש תקווה. אף אחד לא הולך לשום מקום ונלמד להסתדר אחד עם השני לטוב ולרע. אני מקווה שיום אחד אנשים באמת יבינו שלא צריך לרדת על השונה, שבאמת נהיה עם אחד, מגובש יותר.

לניבה ברדה שלום וברכה,
תודה על יוזמתך. התגובות של התלמידים נרגשות ומרגשות.
יעל קראה אותן באוזניי ובאוזני אשתי ואנחנו מתפעלים
מהרמה של התלמידים הצעירים.
הסיפור הזה עושה היסטוריה. עשרות שנים ואלפי תלמידים
ומפעם לפעם זה זולג אליי ואני אומר לעצמי (ולך): "יש שכר
לעמלי."
ייתכן שסוד ההצלחה המתמשכת הוא בשתי מילים: שורשים
וכנפיים.

שלך בתודה,
אמנון שמוש